

Sygn. akt III C 93/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2022 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa **A. B..V z siedzibą w H. (Holandia)**

przeciwko **D. T.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. T. na rzecz powoda A. B..V z siedzibą w H. kwotę 1.907,96 zł (jeden tysiąc dziewięćset siedem złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 17 września 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 93/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 września 2021 r. A. B..V. z siedzibą w H. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej D. T. kwoty 1.907,96 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych liczonej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że jest spółką holenderską prowadzącą w Polsce działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu konsumentom pożyczek krótkoterminowych, przy czym usługi operacyjne świadczy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Powód udziela klientom pożyczek na podstawie umów kredytu konsumenckiego zawieranych na odległość na podstawie wniosku o udzielenie pożyczki złożonego za pośrednictwem konta na stronie internetowej (...)pl. (...) przed zaciągnięciem zobowiązania ma możliwość wglądu na stronie operatora do ramowej umowy pożyczki, formularza informacyjnego oraz reprezentatywnego przykładu kwoty, o którą ma zamiar wnioskować wraz z kosztami, jakie składają się na ewentualne zobowiązanie.

W dniu 22 lipca 2020 r. powód odnotował na stronie internetowej operatora (...) złożenie przez pozwaną wniosku pożyczkowego. W związku z pozytywnym wynikiem kontroli kredytowej, w dniu 22 lipca 2020 r., powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...), na podstawie której udzielono pozwanej pożyczki w kwocie 1.500,00 zł. W dniu zawarcia umowy na adres e-mail pozwanej wysłano umowę pożyczki, formularz informacyjny oraz umowę szybkiej weryfikacji. Ostateczny termin na spłatę zadłużenia upływał w dniu 21 sierpnia 2020 r. Pozwana nie dokonała spłaty. W związku z powyższym powód podjął próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez kontakt telefoniczny z pozwaną oraz wysłanie wiadomości e-mail i sms. Z uwagi na brak uregulowania należności wystąpienie z niniejszym powództwem należało uznać za uzasadnione i konieczne.

Powód wskazał, że kwota pożyczki była oprocentowana w wysokości dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych tj. w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych wskazanych w art. 359 § 2 k.c. Ponadto w razie niespłacenia pożyczki w terminie, powód uprawniony był do naliczania odsetek maksymalnych za opóźnienie zgodnie z treścią art. 481 § 2¹ k.c.

Na kwotę należności głównej objętej żądaniem pozwu składają się: 1.500,00 zł tytułem kwoty niespłaconej pożyczki wymagalnej od dnia 21 sierpnia 2020 r.; 225,00 zł tytułem prowizji przygotowawczej wymagalnej od dnia 21 sierpnia 2020 r.; 7,39 zł tytułem prowizji administracyjnej wymagalnej od dnia 21 sierpnia 2020 r.; kwoty skapitalizowanych odsetek umownych od kwoty pożyczki w wysokości 7,2% w skali roku liczonych od dnia 22 lipca 2020 r. do dnia 19 sierpnia 2020 r. w kwocie 8,87 wymagalnej od dnia 21 sierpnia 2020 r. oraz kwoty skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 11,2% liczonych od dnia 22 sierpnia 2020 r. do dnia 29 czerwca 2021 r. w łącznej wysokości 166,70 zł.

W dniu 17 listopada 2021 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowania upominawczym zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygnatura akt III Nc 1332/21).

Pozwana złożyła sprzeciw, którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom strony powodowej oraz kwestionuje powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwana zaprzeczyła aby była zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.907,96 zł na podstawie umowy pożyczki nr (...) z dnia 22 lipca 2020 roku. Wskazała, że według twierdzeń pozwu, pozwana zawarła umowę o numerze (...), co nie zostało dostatecznie wykazane. Pozwana zaprzeczyła, aby zawarła z powodem którąkolwiek ze wskazanych umów.

Pozwana podniosła, iż nie zostało wykazane aby zawarła z powodem umowę przy pomocy środków porozumiewania się na odległość. Zakwestionowała, aby złożyła wniosek o udzielenie pożyczki i aby otrzymała od pożyczkodawcy dokumenty w formie umożliwiającej zapisanie na komputerze, w tym także formularz informacyjny. Ponadto w żaden sposób nie zostało także udowodnione wykonanie zobowiązania przez pożyczkodawcę. Powodowa firma nie mogła udzielić pożyczki, zgodnie z art. 59a ustawy o kredycie konsumenckim, albowiem nie jest zarówno spółką akcyjną ani spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, której kapitał zakładowy wynosiłby co najmniej 200.000 zł. Ponadto nie został przedstawiony żaden dowód na fakt wypłacenia kwoty 1.500,00 zł tytułem realizacji umowy nr (...), zaś przedłożony przez powoda dowód przelewu z dnia 22 lipca 2020 r. został zrealizowany przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, która nie jest w umowie pożyczkodawcą. Umowa wskazuje natomiast na rzeczywisty transfer środków od pożyczkodawcy. Na tle zawartej umowy niemożliwe jest określenie jakiego rodzaju podmiotem miałyby być w/w spółka. Na podstawie obowiązujących przepisów nie ma prawnej możliwości, aby uznać iż pośrednik miał możliwość dokonania również czynności wypłaty pożyczki, a więc realizacji umowy i wypełnienia stosunku zobowiązaniowego, co stanowiłoby naruszenie nie tylko ustawy o kredycie konsumenckim, ale także art. 353[1] oraz art. 720 k.c. Jakkolwiek hipotetycznie możliwe jest, że wskazana spółka realizowała wypłaty środków w imieniu powoda na mocy odrębnej umowy, okoliczność ta nie została jednak w żaden sposób wykazana.

W dalszej części uzasadnienia pozwana podniosła także, że kwestionuje koszty wskazane w umowie pożyczki, albowiem niejasny pozostaje charakter prowizji przygotowawczej oraz administracyjnej i nie wskazano na jakie

czynności faktyczne mają się przedmiotowe prowizje składać. Wysokość prowizji przygotowawczej jest zależna od wysokości udzielonej pożyczki, przy czym nie wiadomo czym miałyby różnić się czynności faktyczne podejmowane przy pożyczkach o różnej wysokości. Nie wiadomo zatem jakie koszty miałyby rzekomo składać się na wskazane w pozwie sumy 225 zł i 7,39 zł.

Pozwana podniosła również zarzut abuzywności postanowień umowy pożyczki w zakresie obu prowizji. Przedłożona umowa sporządzona została na formularzu, co wskazuje na to, że jej treść została w całości przygotowana i narzucona przez pożyczkodawcę. Kwota prowizji wynosiła 21% całkowitej kwoty pożyczki. Nie zostało wyjaśnione z czego wynika tak wysoka opłata i nie sposób przyjąć aby była adekwatna do świadczonej usługi. Według twierdzeń pozwu do zawarcia umowy miało dojść przez wypełnienie formularza dostępnego na stronie internetowej, według przygotowanego wzoru, a pożyczkodawca w sposób masowy obsługuje umowy pożyczki, co należy do istoty jego działalności. Prowizja nie jest też z pewnością wynagrodzeniem za korzystanie z kapitału.

W piśmie z dnia 25 lutego 2022 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, a nadto wskazał, iż pozwana w dniu 25 czerwca 2019 r. o godz. 21:27 z adresu IP 62.69.194.200 dokonała rejestracji konta klienta w portalu (...)pl. (...) podany numer tel. (...) otrzymała kod rejestracyjny. Dokonując prawidłowej rejestracji złożyła pierwszy wniosek kredytowy na kwotę 1.000,00 zł. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na zlecenie pożyczkodawcy w pierwszej kolejności zweryfikowała podany przez pozwaną rachunek bankowy o nr (...). Pozwana celem weryfikacji udostępniła historię rachunku bankowego z ostatnich 6 miesięcy. Z uwagi na pozytywny wynik kontroli kredytowej, pozwana w okresie od 25 czerwca 2019 r. do 22 lipca 2020 r. złożyła 19 wniosków kredytowych na 10 pożyczek, przy czym w każdym przypadku wypłata kapitału została dokonana przez działającego na zlecenie pożyczkodawcy operatora (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Spłat pożyczek pozwana dokonywała przez system szybkich płatności B. (...), którego właścicielem pozostaje firma (...). Powód wskazał również, iż pozwana dokonywała spłat w zakresie 9 z 10 analogicznych umów pożyczek zawartych z powodem. Nadto w przypadku umowy o nr (...) z dnia 22 stycznia 2020 r. pozwana kontaktowała się z operatorem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, celem poinformowania o problemach ze spłatą należności dochodzonej niniejszym pozwem.

Powód podniósł, iż pozwana nie mogła zawierać umowy pożyczki o nr (...), albowiem numer ten stanowi numer klienta, a nie numer umowy. Pozwana zawarła w dniu 22 lipca 2020 roku umowę pożyczki numer (...), w ramach której otrzymała wypłacony, w sposób analogiczny jak poprzednie umowy kredytowe przez operatora (...) sp. z o.o., kapitał w wysokości 1.500 zł. Wykaz wiadomości i maili potwierdza, że w dniu 22 lipca 2022 roku o godz. 8:45 została do pozwanej wysłana wiadomość e-mail zawierająca trzy załączniki: umowę, formularz informacyjny kredytu konsumenckiego oraz potwierdzenie udzielenia pożyczki. Przedłożone dowody potwierdzają także fakt złożenia oświadczenia woli przez pozwaną i zawarcia umowy pożyczki.

Wbrew twierdzeniom pozwanej powód prowadzi działalność gospodarczą na podstawie przepisów prawa miejscowego, w tym także działalność w Polsce, zgodnie z zasadą swobody umów, na podstawie m.in. ustawy z dnia 6 marca 2018 roku o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców. Przepis art. 59a ustawy o kredycie konsumenckim stosuje się do spółek zarejestrowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Powód podniósł, że ustawa o kredycie konsumenckim nie wyklucza możliwość zlecenia przez pożyczkodawcę przelewu środków (czynności technicznej) spółce działającej na jego zlecenie. Wręcz przeciwnie swoboda umów oraz prowadzenia działalności pozwala na powyższą czynność techniczną z uwagi na fakt, iż nie narusza ona ustawy oraz prowadzi do prawidłowego wykonania obowiązku pożyczkodawcy. Pozwana zarówno w przedmiotowej umowie, jak i poprzednich umowach nie kwestionowała faktu, że otrzymuje wypłatę pożyczki od operatora (...) sp. z o.o. Dopiero na etapie sądowym sformułowała zarzut mający w jej ocenie doprowadzić do uniknięcia obowiązku zwrotu środków. Art. 720 k.c. nie wskazuje by dający pożyczkę nie mógł do celów technicznych wykorzystać spółki świadczącej na jego rzecz usługi na podstawie wewnętrznie zawartej umowy.

Wbrew twierdzeniom pozwanej w umowie powód w sposób prawidłowy obliczył koszty pozaodsetkowe w postaci prowizji przygotowawczej i administracyjnej. W zawartej umowie wskazano za jakie czynności pobiera się w/w prowizje.

Zarządzeniem z dnia 24 marca 2022 r. Sąd wezwał pozwaną D. T. celem przesłuchania w charakterze strony na rozprawie w dniu 9 maja 2022 r., pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania. Pozwana pomimo prawidłowego wezwania nie stawiała się na rozprawę. W związku z tym postanowieniem z dnia 9 maja 2022 r. Sąd na podstawie art. 235² k.p.c. pominął dowód z przesłuchania pozwanej w charakterze strony. Jednocześnie Przewodnicząca zarządziła zwrot pisma z dnia 13 kwietnia 2022 roku, złożonego bez uprzedniego zarządzenia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. B..V. z siedzibą w H. (Holandia) jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością działającą na podstawie prawa holenderskiego, zarejestrowaną w Izbie Handlowej pod nr (...), działającą i prowadzącą działalność gospodarczą w Polsce polegającą na udzielaniu pożyczek krótkoterminowych.

Dowód:

- wydruk z rejestru – k. 8-9v.

D. T. w dniu 25 czerwca 2019 r. o godz. 21:27 dokonała rejestracji konta klienta w portalu (...)pl. (...) podany w toku procesu rejestracji numer (...) otrzymała kod rejestracyjny do strony. Dokonując prawidłowej rejestracji złożyła wniosek o udzielenie pożyczki na kwotę 1.000,00 zł. D. T. w okresie od dnia 25 czerwca 2019 r. do dnia 22 lipca 2020 r. złożyła łącznie 19 wniosków kredytowych i zawarła 10 umów pożyczek. Środki pieniężne wynikające z w/w umów zostały pozwanej wypłacone przez operatora (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Pozwana spłaciła dziewięć pożyczek poprzez wpłaty na rachunek operatora (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Dowód:

- wydruk danych klienta – k. 62- 63;

- wykaz wiadomości sms – k. 64;

- wykaz wniosków i pożyczek – k. 65;

- wydruk przelewu z dnia 26 czerwca 2019 r. – k. 66;

- wydruk przelewu z dnia 21 sierpnia 2019 r. – k. 67;

- wydruk przelewu z dnia 19 września 2019 r. – k. 68;

- wydruk przelewu z dnia 16 października 2019 r. – k. 69;

- wydruk przelewu z dnia 30 kwietnia 2020 r. – k. 70;

- wydruk przelewu z dnia 26 maja 2020 r. – k. 71;

- wydruk przelewu z dnia 23 czerwca 2020 r. – k. 72.

W dniu 22 lipca 2020 r., o godz. 08:41, odnotowano na stronie operatora (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.: (...) złożenie przez pozwaną wniosku pożyczkowego (wniosek zarejestrowano pod numerem (...)). Tego samego dnia D. T. posiadająca numer klienta (...) (jako Pożyczkobiorca) zawarła z A. B..V. zarejestrowaną pod

nr (...) z siedzibą w D. 35, (...) D. H., działającą w Polsce (jako Pożyczkodawcą), umowę pożyczki. Dla pożyczkodawcy usługi operacyjne świadczyła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 1.500,00 zł, prowizja przygotowawcza – 225,00 zł, prowizja administracyjna – 7,39 zł. Odsetki kapitałowe zostały określone w wysokości 8,87 zł. Pożyczka została udzielona na okres 30 dni, z datą spłaty – 21 sierpnia 2020 r. Całkowita kwota do spłaty została określona na kwotę 1.924,19 zł.

W § 1 umowy wskazano, iż pożyczkodawcą jest A. B..V. zarejestrowana pod nr (...) z siedzibą w D. 35, (...) D. H., działająca w Polsce na mocy polskiego ustawodawstwa. Zgodnie z § 1 ust. 7 umowy pożyczki „operator” oznacza firmę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Zgodnie z § 1 ust. 2 „konto użytkownika” oznacza indywidualne konto pożyczkobiorcy, do którego pożyczkobiorca posiada dostęp za pośrednictwem strony internetowej, po prawidłowej identyfikacji adresu poczty elektronicznej i podaniu prawidłowego hasła dostępu.

Na podstawie § 1 ust. 4 umowy „pożyczka” oznacza kwotę środków pieniężnych przekazanych pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę na podstawie umowy pożyczki. „Konto pożyczkobiorcy” oznacza indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy prowadzony w dowolnym banku na terenie Polski, na który pożyczkodawca przelewa pożyczkę oraz z którego dokonywana jest opłata rejestracyjna przez pożyczkobiorcę lub który został zweryfikowany za pomocą usługi (...) i na który operator działający na rzecz pożyczkodawcy przelewa pożyczkę (§ 1 ust. 8).

Zgodnie z § 1 ust. 10 „prowizja” oznacza opłatę należną pożyczkodawcy od pożyczkobiorcy w wysokości określonej w umowie pożyczki tytułu przygotowania, udzielenia, uruchomienia, monitorowania, serwisowania i obsługi pożyczki, na którą składają się: prowizja przygotowawcza wynosząca 15% kwoty pożyczki oraz prowizja administracyjna wynosząca 6% kwoty pożyczki w skali roku. Prowizja administracyjna jest naliczana proporcjonalnie do okresu rzeczywistego kredytowania.

W myśl § 1 ust. 13 umowy „strona internetowa” oznacza stronę internetową operatora pod adresem: (...)

Na podstawie § 1 ust. 16 umowy pożyczki „odsetki za opóźnienie” oznaczają odsetki maksymalne za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c. równe dwukrotności stopy referencyjnej NB i 5,5 punktów procentowych należne pożyczkodawcy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę.

Zgodnie z § 1 ust. 17 umowy „dzień spłaty” oznacza dzień, w którym pożyczkobiorca jest zobowiązany spłacić pożyczkę wraz z należnymi pożyczkodawcy opłatami tj. prowizją (w tym przygotowawczą i administracyjną) oraz odsetkami kapitałowymi.

(...) oznacza formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim, zawierający dane dotyczące udzielonej pożyczki przesłany pożyczkobiorcy na trwałym nośniku w momencie składania wniosku o pożyczkę oraz po zawarciu umowy pożyczki (§ 1 ust. 18).

Na podstawie § 1 ust. 20 umowy „całkowita kwota do spłaty „oznacza kwotę pożyczki powiększoną o prowizję oraz odsetki kapitałowe. W § 1 ust 21 wskazano, że „całkowity koszt pożyczki” oznacza wszelkie koszty jakie pożyczkobiorca jest zobowiązany ponieść w związku z udzieloną pożyczką. Na całkowity koszt pożyczki składają się prowizja przygotowawcza, prowizja administracyjna i odsetki kapitałowe.

Zgodnie z § 6 umowy, przed złożeniem wniosku o pożyczkę pożyczkobiorca zobowiązany jest dokonać rejestracji na stronie internetowej, poprzez prawidłowe wypełnienie Formularza Internetowego, znajdującego się na stronie internetowej. Pożyczkobiorca zobowiązany jest potwierdzić zaznaczając odpowiednie pola, że zapoznał się z umową pożyczki.

Zgodnie z § 7 ust. 5, po wydaniu pozytywnej decyzji w sprawie udzielenia pożyczki, pożyczkodawca udostępni na trwałym nośniku umowę pożyczki, formularz informacyjny oraz formularz odstąpienia (w formie plików (...)

umożliwiających ich zapisanie na komputerze pożyczkobiorcy). Wymienione dokumenty będą wysłane w formie plików (...) na adres e-maili pożyczkobiorcy podany w formularzu rejestracyjnym oraz będą widoczne po zalogowaniu się przez pożyczkobiorcę na koncie użytkownika na stronie internetowej.

W myśl § 10 umowy jeżeli pożyczkobiorca spełnił warunki określone w § 8 i 9 umowy, otrzymał i terminowo spłacił w całości pożyczkę wraz z wszelkimi kosztami, jest uprawniony do skorzystania z uproszczonej procedury udzielania kolejnej pożyczki. Nie wyłącza to prawa pożyczkobiorcy do skorzystania ze standardowej procedury przez złożenie Formularza Internetowego, a w takim przypadku pożyczkodawca, według własnego uznania, może zwolnić pożyczkobiorcę z obowiązku przedstawiania określonych dokumentów lub informacji. Uproszczoną procedurę można zastosować za pośrednictwem Konta Użytkownika lub telefonu przy użyciu wiadomości tekstowej SMS wysłanej z numeru telefonu podanego w Formularzu Informacyjnym, w sposób szczegółowo opisany w § 10.3 i 4. Po otrzymaniu od pożyczkobiorcy, za pośrednictwem Konta Użytkownika, Formularza Internetowego lub wiadomości SMS pożyczkodawca, po przeprowadzeniu kontroli kredytowej i uzyskaniu pozytywnego wyniku, przekaze pożyczkobiorcy, za pośrednictwem wiadomości tekstowej SMS i e-mail, informację o wybranej kwocie pożyczki oraz terminie, w którym pożyczkobiorca jest zobowiązany spłacić pożyczkę. W wiadomości tekstowej SMS pożyczkodawca żąda zatwierdzenia warunków udzielenia pożyczki, zwracając się do pożyczkobiorcy o wysłanie wiadomości tekstowej SMS o treści (...). Wysyłając wiadomość tekstową SMS o treści (...) pożyczkobiorca akceptuje umowę pożyczki wraz ze wszystkimi załącznikami oraz pożyczkę.

Na podstawie § 11 ust. 1 umowy, z tytułu pożyczki pożyczkobiorca ponosi następujące koszty: prowizję, odsetki kapitałowe (składające się na całkowity koszt pożyczki) oraz odsetki za zwłokę (lub karne) w przypadku braku terminowej spłaty pożyczki.

Pożyczka została udzielona na okres 30 dni, który to okres jest sprecyzowany w umowie pożyczki (§ 12 ust. 1). Pożyczkobiorca dokona spłaty pożyczki na jeden ze wskazanych rachunków bankowych (§ 13).

Zgodnie z treścią § 15 ust. 1, w przypadku nieterminowej spłaty przez pożyczkobiorcę całkowitej kwoty do spłaty w dniu spłaty pożyczkodawca ma prawo naliczać odsetki za opóźnienie oraz prowadzić czynności upominawcze i windykacyjne.

W dniu 22 lipca 2020 roku z rachunku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., nr (...) 0000 0001 1920 (...), na rachunek D. T. o numerze (...), dokonano przelewu kwoty 1.500 zł. W tytule przelewu wskazano: (...) - 1500 zł / 30 dni.

Dowód:

- umowa pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r. – k. 11-14;
- wniosek o pożyczkę z dnia 22 lipca 2020 r. – k. 15-16;
- przelew z dnia 22 lipca 2020 r. – k. 17;
- formularz informacyjny dot. Kredytu konsumenckiego – k. 18-20.

Powód podjął próbę przedsądowego rozwiązania sporu z pozwaną przez kontakt telefoniczny i mailowy.

Wiadomością e-mail z dnia 25 sierpnia 2020 roku D. T. wskazała na problem ze spłatą pożyczki i wniosła o rozłożenie na raty w jak najdłuższym terminie.

Wiadomością e-mail z dnia 27 stycznia 2021 roku D. T. wniosła o rozłożenie pożyczki na raty. Wskazała, że obecna sytuacja finansowa nie pozwala jej na spłacenie całości.

Dowód:

- wydruk zestawień wiadomości sms i e-mail – k.21-35;

- mail z dnia 27 stycznia 2021 r. – k. 36;

- mail z dnia 25 sierpnia 2020 r. – k. 37

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przedmiotowe roszczenie powód wywodził z umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r., zawartej pomiędzy pozwaną a powodem.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowiły: przepisy art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2022.246 j.t.) oraz art. 720 k.c. Zgodnie z art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Natomiast art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie.

Strona pozwana zakwestionowała powództwo tak co do zasady jak i wysokości, negując fakt zawarcia umowy, z której powód wywodził swoje roszczenie. Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dawał podstawy do przyjęcia, zarówno co do tego, że pomiędzy pozwaną, a powodem doszło do zawarcia umowy pożyczki, jak również do przyjęcia, iż powód wypłacił pozwanej umówioną kwotę pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przy czym na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że doszło do zawarcia umowy pożyczki między nim a pozwaną i wypłaty umówionej kwoty pożyczki. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanych przepisów, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwana zaś, która odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Art. 6 k.c. rozumiany być musi również w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518). W niniejszej sprawie ciężar dowodu aktualizował się w pierwszej kolejności po stronie powodowej, która przede wszystkim zobowiązana była wykazać fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki, a następnie jej dokładną treść, w tym wysokość pożyczki i odsetek, ewentualnie innych opłat a także, że pożyczkodawca przekazał kwotę pożyczki do dyspozycji pożyczkobiorcy. Pozwana natomiast winna była wykazać, iż zwróciła pożyczkodawcy przedmiot pożyczki.

W ocenie Sądu powód wykazał zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki, z której wywodził swoje roszczenie, tj. umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r. Pozwana negowała sam fakt zawarcia umowy wskazując, że nie wiązał ją żaden węzeł obligacyjny z powodem w niniejszej sprawie. Pozwana podniosła również, że nie składała wniosku o przyznanie jej

pożyczki oraz, że wypłata środków została dokonana przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, a nie przez powoda.

Jak wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów przedłożonych przez powoda, D. T. w dniu 22 lipca 2020 roku złożyła wniosek o udzielenie jej pożyczki pieniężnej. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż nie był to jej pierwszy wniosek o udzielenie pożyczki od strony powodowej jako pożyczkodawcy. Z załączonego zestawienia wynika bowiem, iż już uprzednio pozwana zawierała dziewięciokrotnie umowy pożyczki ze stroną powodową, a fakt iż widniała w systemie i miała utworzone w nim konto wynikał z rejestracji w dniu 25 czerwca 2019 r., czyli przeszło dwa lata przed udzieleniem pożyczki której dotyczy niniejsze postępowanie. Z przedłożonych wydruków wynikały dane pozwanej, zarówno osobowe, jak i te dotyczące jej numeru telefonu, wskazanego adresu e-mail, czy numeru rachunku bankowego. Pozwana nie zdołała skutecznie zakwestionować, aby którekolwiek z w/w danych nie należały do niej i nie powoływała się na taką okoliczność. Wręcz przeciwnie zawierane uprzednio umowy pożyczek były realizowane przez obie strony, tj. kwoty pożyczek wypłacane na rzecz pozwanej, która następnie dokonywała ich zwrotu. Ponadto co do ostatniej z udzielonych pożyczek pozwana wysłała najpierw wiadomość SMS, wskazując na akceptację warunków umowy, a następnie już po upływie terminu spłaty wiadomości e-mail wnioskując o rozłożenie zadłużenia na raty, wskazując na swoją sytuację finansową. Powyższe potwierdzało złożenie oświadczenia woli przez pozwaną jako pożyczkobiorcę, a nadto wskazywało, iż poczuwała się ona do zwrotu należności i na etapie przedsądowym nie negowała swojego obowiązku w tym zakresie. Skoro pozwana zaakceptowała warunki umowy musiała zatem dysponować przesłanymi jej przez powoda dokumentami, zawierającymi dane, które dotyczyły tej umowy. Pozwana wezwana na termin rozprawy nie stawiała się, aby wyjaśnić występujące w jej ocenie nieprawidłowości.

W ocenie Sądu brak także podstaw ku temu by twierdzić, aby D. T. była wprowadzona błąd co do podmiotu z którym zawiera umowę bądź aby treść zapisów umownych nie dała ku temu jednoznacznej interpretacji. Jak wynikało z treści umowy, już w jej początkowej części pożyczkodawcą była A. B..V. zarejestrowaną pod nr (...) z siedzibą w D. 35, (...) D. H., co zostało dodatkowo wyjaśnione w § 1 ust. 6 umowy. Określenie pożyczkodawcy było jednoznaczne i wprost wskazywało na dane udzielającego pożyczki. Ponadto w treści umowy wyjaśniono, iż dla pożyczkodawcy usługi operacyjne świadczy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a w § 1 ust. 7 umowy oznaczono w/w spółkę jako Operatora, a nie pożyczkodawcę. Nie sposób zatem podzielić wątpliwości strony pozwanej, jakie wyrażała ona co do faktycznego podmiotu, z jakim miał wiązać ją stosunek obligacyjny. Ponadto pozwana wielokrotnie zawierała umowy z w/w podmiotem i brak jest jakichkolwiek przesłanek świadczących o tym, aby wyrażała wątpliwości co do podmiotu, z którym zawiera umowy pożyczki, a pożyczane kwoty były przez nią zwracane. Powyższe, w powiązaniu z jednoznaczną językowo treścią umowy nie pozwalało na podzielną wątpliwość pozwanej w tym zakresie.

W ocenie Sądu nie sposób podzielić argumentacji pozwanej, iż faktyczne przekazanie środków przez podmiot trzeci, a nie stronę umowy pożyczki, miałyby świadczyć m.in. o nie wykonaniu zobowiązania przez powoda. Treścią umowy pożyczki zgodnie z art. 720 k.c. jest przeniesienie przez pożyczkodawcę na własność biorącego określonej ilości pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku. Ustawodawca nie wymaga przy tym, aby dający pożyczkę faktycznie uczestniczył w czynności przekazania środków i obowiązek taki nie jest treścią czynności prawnej – umowy pożyczki. Istotne jest bowiem, aby biorący pożyczkę w wykonaniu zobowiązania otrzymał na własność określoną sumę pieniężną, co miało miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Bez znaczenia pozostaje przy tym jaki podmiot faktycznie dokonał transferu środków na rachunek pozwanej. Już na podstawie samej umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r. przyjąć należało, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. była uprawniona do dokonywania czynności technicznych polegających na dokonaniu wypłaty kwoty pożyczki pozwanej jako pożyczkobiorcy. Nadto strona powodowa wykazała, że pozwana zawarła z nią wcześniej inne umowy pożyczki. W przedmiotowych przypadkach również dochodziło do wypłaty kwot pożyczek przez operatora (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. tj. np. przelew z dnia 26 czerwca 2019 r.; przelew z dnia 21 sierpnia 2019 r. czy przelew z dnia 19 września 2019 r. Mimo, że przelewy były dokonywane z kont operatora (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a nie przez powoda, to były prawidłowo spłacane przez pozwaną. Jak wskazała strona powodowa, prowadząc swoją działalność na terenie Polski wykonuje czynności przy pomocy (...)

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., co jest uzasadnione m.in. miejscem prowadzenia głównej działalności, a co przekłada się także na koszty, istotne także z punktu widzenia pożyczkobiorcy. Argumentacja taka pozostaje w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i z pewnością usprawnia proces udzielenia pożyczki i przepływu środków na konto pożyczkobiorców. Nadto, na podstawie zasady swobody umów, strona powodowa może zawierać kontrakty, które wiążą się z prowadzoną działalnością gospodarczą, wpływają na sposób realizacji jej zobowiązań, bez wpływu na istotne postanowienia umowy pożyczki. Zdaniem Sądu taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, co pozwana zaakceptowała, przystając na warunki umowy, a udzielona jej pożyczka była kolejną z zawartych przez nią umów.

Należało zatem przyjąć za chybione twierdzenia pozwanej wskazujące, że powód nie wypłacił jej kwoty 1.500,00 zł, albowiem dokonał on tego za pośrednictwem operatora (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., któremu zlecił dokonanie takiej czynności. Wypłata pożyczki jest jedynie czynnością techniczną, która może być zlecona przez pożyczkodawcę podmiotowi zewnętrznemu np. operatorowi pożyczki. Takie działanie nie sprzeciwia się naturze stosunku zobowiązaniowego wynikającego z umowy pożyczki, nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego oraz nie jest postanowieniem niedozwolonym.

Powód wyjaśnił także, co potwierdzały przedłożone dokumenty, początkowe niejasności wynikające ze wskazanego numeru umowy. Jak bowiem wynikało z przedłożonych wydruków D. T. przypisany został numer klienta (...). Złożony przez nią wniosek o udzielenie pożyczki w dniu 22 lipca 2020 roku uzyskał natomiast numer (...). Oba w/w numery znalazły się także w tytule przelewu, którym przekazano pozwanej środki w wykonaniu umowy pożyczki (k. 17).

Pozwana zarzuciła również, że powód nie ma statusu spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o kapitale zakładowym na poziomie minimum 200.000 zł. Powodowa spółka mogła udzielić pożyczki, mimo rejestracji w Holandii, albowiem na terenie Unii Europejskiej obowiązuje zasada swobody przepływu towarów i usług. Przepis art. 59a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim dotyczy natomiast spółek, które mają siedzibę w Polsce, podlegają prawu polskiemu i zostały wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego. W zakresie dotyczącym podmiotów zagranicznych zastosowanie ma art. 59 d w/w ustawy, zgodnie z którym podmiot posiadający formę prawną spółki akcyjnej albo spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, mający siedzibę na terytorium państwa będącego członkiem Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym może prowadzić działalność jako instytucja pożyczkowa, jeżeli spełnia warunki, o których mowa w art. 59a ust. 2-4 (ust. 1). Minimalny kapitał zakładowy podmiotu, o którym mowa w ust. 1, oblicza się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu rozpoczęcia działalności jako instytucja pożyczkowa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 2). A. B..V. z siedzibą w H. jest zarejestrowaną na terytorium Unii Europejskiej spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, która została wpisana do rejestru 2 sierpnia 2018 roku, której kapitał zakładowy przekraczał 200.000 zł (mając na uwadze utrzymujący się od kilku lat kurs euro na poziomie powyżej 4 zł).

Na żadaną przez powoda kwotę należności głównej w wysokości 1.907,96 zł składała się: niespłacona kwota pożyczki w wysokości 1.500,00; niespłacona kwota prowizji przygotowawczej w wysokości 225,00 zł; niespłaconej prowizji administracji w wysokości 7,39 zł, niespłacona kwota skapitalizowanych odsetek umownych od kwoty pożyczki w wysokości 7,2% w skali roku liczonych od dnia 22 lipca 2020 r. do dnia 19 sierpnia 2020 r. w kwocie 8,87 zł oraz nieopłacona kwota skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 11,2% od dnia 22 sierpnia 2020 r. do 29 czerwca 2021 r. w łącznej wysokości 166,70 zł. Przy czym strona pozwana nie wykazała, a nawet nie twierdziła aby zwróciła pożyczkę w jakiegokolwiek części.

Powyższe sumy znajdowały potwierdzenie w treści zawartej umowy pożyczki i mieszczą się w określonych w niej granicach. W § 2 ust. 2 umowy wskazano, iż całkowita kwota pożyczki wynosi – 1.500,00 zł; prowizja przygotowawcza – 225,00 zł; prowizja administracyjna – 7,39 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła również, że postanowienia umowy pożyczki były abuzywne w zakresie dotyczącym prowizji przygotowawczej i administracyjnej. Wskazała na niewykazanie przez powoda rozróżnienia, które czynności faktyczne mają stanowić prowizję przygotowawczą, a które administracyjną oraz na fakt rażąco wygórowanych kosztów.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 36a ust. 1-3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim wskazuje, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru $##### \leq (## \times 25\%) + (## \times ##/## \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu;

K – całkowitą kwotę kredytu;

N – okres spłaty wyrażony w dniach

R – liczbie.

Nadto pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a także podsaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne koszty kredytu obliczone w sposób obliczony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu. Suma prowizji przygotowawczej (225,00 zł) i administracyjnej (7,39 zł) wynosi 232,39 zł. Z kolei maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu wynosi 411,98 zł ($(...) \leq (1.500,00 \text{ zł} \times 25\%) + (1.500,00 \text{ zł} \times 30/365 \times 30\%) = 375,00 \text{ zł} + 36,98 \text{ zł}$). Tym samym suma pozaodsetkowych kosztów kredytu umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r. jest mniejsza od maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu i się w niej mieści.

Jednakże jeżeli nawet koszty kredytu mieszczą się w wysokości określonej wzorem zawartym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim Sąd ma obowiązek zbadaniach czy postanowienia umowy pożyczki konsumenckiej zawierają klauzule abuzywne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

Klauzulą niedozwoloną w rozumieniu cytowanego przepisu art. 385¹ k.c. jest zatem takie postanowienie umowy zawartej z konsumentem, które spełnia łącznie wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c., tj.:

- 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie,
- 2) nie jest postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron,
- 3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez kontrahenta

konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Pojęcia te mają charakter niedookreślony i ocenny; wymagają dokonania ich wykładni w każdej sprawie indywidualnie, z uwzględnieniem celu umowy, charakteru stosunku zobowiązaniowego, jak również zwyczajów i norm przyjętych w konkretnej dziedzinie aktywności gospodarczej (jest to szczególnie istotne w takich dziedzinach, które wytworzyły własne wzorce etyczne postępowania wobec konsumentów – takich jak bankowość, działalność ubezpieczeniowa itp.). Podstawowym elementem przyjętych w obrocie gospodarczym dobrych obyczajów jest zasada lojalności, uczciwości i szacunku wobec kontrahenta. Sprzeczne z dobrymi obyczajami będą więc takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezinformacji, wykorzystania naiwności lub niewiedzy klienta, wprowadzenia go w błąd co do realnych obciążeń i ryzyka związanego z umową oraz co do tego, jakie świadczenia na swoją rzecz zastrzegł przedsiębiorca. Jeśli chodzi o pojęcie „interesu konsumenta”, to obejmuje ono elementy ekonomiczne (przede wszystkim związane z zachowaniem ekwiwalentności świadczeń stron oraz proporcjonalności obciążeń nałożonych na konsumenta do realnych kosztów związanych z umową i wartości świadczeń uzyskanych przez konsumenta), ale również pozaekonomiczne, takie jak pewność obrotu, zaufanie, czas poświęcony na realizację swoich uprawnień, przekonanie o rzetelnym potraktowaniu przez drugą stronę umowy. Ustawodawca wymaga, by naruszenie interesów konsumenta przez klauzulę niedozwoloną nastąpiło w stopniu „rażącym”, a zatem musi być to naruszenie znaczne, polegające na drastycznym odejściu od zasad uczciwego obrotu, lojalności, szacunku dla drugiej strony umowy. Działanie wbrew „dobrym obyczajom” w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 września 2012 roku, sygn. VI ACa 461/12). Rażąco naruszenie interesów konsumentów polega w tym kontekście na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, sygn. I CK 832/04).

Zdaniem Sądu pozaodsetkowe koszty pożyczki w przedmiocie prowizji przygotowawczej i administracyjnej nie stanowią głównych postanowień umowy pożyczki. Porównanie wysokości udzielonej pożyczki w kwocie 1.500,00 zł z sumą przedmiotowych prowizji tj. 232,39 zł, prowadzi do wniosku, iż rzezone postanowienie umowne mieściło się w zakresie maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu i nie zmierzało do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Świadczenia pozaodsetkowe zawarte w umowie pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r. są bowiem świadczeniem wyważonym co do wysokości, odpowiednim do zakresu świadczeń i obowiązków pożyczkodawcy oraz pozostały w odpowiedniej proporcji do pożyczki. Nie są również rażąco wygórowane, albowiem stanowią one jedynie 15% pożyczonej kwoty. Postanowienia umowy z dnia 22 lipca 2020 r. w zakresie kosztów pozaodsetkowych nie są zatem niedozwolonymi postanowieniami umownymi zawartymi w umowie z konsumentem. Podkreślenia ponadto wymaga, iż wysokość należnych pożyczkodawcy odsetek umownych była na niskim poziomie, co przekłada się na zastrzeżoną całość kosztów, związanych z udzieloną pożyczką. W ocenie Sądu bez znaczenia dla oceny abuzywności w/w klauzul umownych była okoliczność, czy pożyczkobiorca mógł rozróżnić w związku z jakimi czynnościami ponosi koszty prowizji administracyjnej czy przygotowawczej. Z punktu widzenia biorącego pożyczkę wiedza taka pozostaje co do zasady bez znaczenia i nie ma wpływu na treść jego zobowiązania. Niekwestionowanym natomiast pozostaje, iż pożyczkodawca podejmuje szereg czynności związanych z procesem zawarcia i realizacji umowy, które mogą się wiązać z kosztami. Na marginesie wskazać należy, że w treści § 1 ust. 10 umowy zawarta została definicja prowizji.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda całość dochodzonej w niniejszym postępowaniu kwoty, tj. 1.907,96 zł.

Powód dochodził od pozwanej odsetek w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 17 września 2021 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią art. 481 k.c. § 1-2³ k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy

wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Przy czym, maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekroczyć dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie), a jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. Nadto żadne postanowienia umowne nie mogą wyłączyć ani ograniczyć przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy. Na podstawie art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Zgodnie z treścią § 15 ust. 1 umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r., w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczenia odsetek w wysokości odsetek za opóźnienie. Na podstawie § 1 ust. 16 umowy przez „odsetki za opóźnienie” należy rozumieć maksymalne odsetki za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ k.c., równe dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, należne pożyczkodawcy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę. Mając to na uwadze Sąd zasądził odsetki umowne w żądanej przez powoda wysokości od daty wniesienia pozwu, tj. od dnia 17 września 2021 roku, albowiem data przypadała już po terminie wymagalności roszczenia – 22 sierpnia 2020 roku. Sąd uznał za zasadne roszczenie powoda co do daty naliczania odsetek umownych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Dzień spłaty pożyczki z dnia 22 lipca 2020 r. został bowiem wyznaczony na dzień 21 sierpnia 2020 r., a mimo to pożyczka nie została przez pozwaną zwrócona.

Mając to na uwadze Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Zarządzeniem z dnia 9 maja 2022 roku Przewodnicząca zwróciła pismo pozwanej z dnia 13 kwietnia 2022 roku, jako złożone bez uprzedniego zarządzenia. Zgodnie bowiem z art. 205 [3] k.p.c. w uzasadnionych przypadkach, w szczególności w sprawach zawiłych lub obrachunkowych, przewodniczący może zarządzić wymianę przez strony pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, terminy, w których pisma należy złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione (§ 1). Przewodniczący zarządza zwrot pisma przygotowawczego złożonego z uchybieniem terminu albo bez zarządzenia (§ 5). Pismo złożone bez zarządzenia nie zawierało wniosków dowodowych i powieliło podniesioną dotąd argumentację. Przyjęcie pisma skutkowałoby przedłużeniem postępowania, a wyrażony zarzut braku legitymacji czynnej, który opierał się na wcześniej już szczegółowo wskazanych argumentach pozwanej i tak podlega badaniu przez Sąd, który bierze za podstawę ogół okoliczności sprawy.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z jego treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1).

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3). Na podstawie art. 99 k.p.c. stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Pozwana, jako przegrywająca sprawę, powinna zwrócić powodowi koszty, niezbędne do celowego dochodzenia praw. W skład w/w kosztów wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej, czyli 900,00 zł (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata od pozwu w wysokości 200,00 zł (art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł (pkt IV tabeli wykazu przedmiotów opłaty skarbowej, stawki tej opłaty oraz zwolnienia stanowiącej załącznik, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej). Stroną przegrywającą sprawę jest w niniejszym przypadku pozwana, a powód nie uległ w żadnym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.